

større end en almindelig Landkommunes Kræfter — selv om jeg altsaa vil godkende dette, forekommer det mig, at man ingenlunde deraf fordrage den Slutning, at det saa er berettiget, jeg turde endogsaa sige, mod det tilgrændsende Landdistrikts Ønske at etablere et Fællesskab mellem Kjøbstadkommuner og Landkommuner. Dersom man er fuldt overbevist om, at den Byrde, som gjennem dette Lovforslags Bestemmelse vil blive lagt paa den enkelte Kommune, er større, end vedkommende Kommune kan bære i et enkelt Aar, naar Uheld støder til — i Gjennemsnit vil det udvæne sig — saa kunde man dog efter min Formening i alt Fald ikke gaa videre end til at sige, at saa maa man bibeholde det Fællesskab mellem Byerne i samme Kred, som der nu eksisterer; men jeg ser ikke nogen Grund til at ville paanøde Landkommunerne et Fællesskab, som jeg dristig tør udtale, at det langt overveiende Antal af dem frabeder sig. Det forekommer mig, at det, at Forholdene i en Gruppe af Kommuner, hvis Forhold ere ordnede ved særlig Lov for sig, gjøre et vist Fællesskab indbyrdes nødvendigt, ikke kan være tilstrækkelig Grund til at ville paanøde en hel anden Gruppe Kommuner med en ganske særskilt kommunal Ordning, med et særskilt allerede mellem dem bestaaende Fællesskab — en Overkommunalbestyrelse, fælles Fattigkasse osv. — et Fællesskab med disse svage og efter den høitærede Ministers Mening altsaa uselystændige Kommuner. Det forekommer mig, at man i intet Tilfælde vilde kunne gaa videre end til at fastholde det nu bestaaende Fællesskab mellem Kjøbstæderne i samme Amt eller i alt Fald, dersom det ikke en Gang var tilstrækkeligt, saa til at indføre Fællesskab mellem Kjøbstæderne i samme Stift eller, hvis det endnu ikke var nok, saa i samme Provinds; men jeg ser virkelig ikke, hvorfor den anden store Gruppe af Kommuner i Landet, hvis hele Organisation slet ikke medfører nogen Nødvendighed for Fællesskab af denne Art med Kjøbstæderne, paa Grund af enkelte Kjøbstadkommuners Svaghed skulde være nødt til at indgaa paa et saadant Fællesskab. Det forekommer mig, at den Bei, som blev omtalt, og som jeg heller ikke tror, at den høitærede Minister indvendte Noget imod under Sagens anden Behandling, at fritage disse svage alt for ofte uselystændige Kommuner for den Værdighed, de nu have og som medfører den isolerede Stilling, er langt mere praktisk. I alt Fald holder jeg mig overbevist om, at det er en Bei, som vil være langt mere tiltalende for den anden Gruppe af Kommuner. Dersom Spørgsmaalet forelaa, om hver enkelt Kjøbstadkommune for sig skulde bære disse Byrder, eller om det nu bestaaende Fællesskab i saa Henseende mellem Byerne i samme Amt skulde fastholdes, eller om dette Fællesskab mellem Byerne yderligere skulde udvides, vilde jeg for min Part forholde mig temmelig passiv lige over for dette Spørgsmaal; jeg vilde mere be-

trakte det som Afgjørelse af en Familiestrid indbyrdes mellem Kjøbstadfamilierne om, paa hvilken Maade dette Forhold bedst ordnedes, men noget ganske Andet er det, naar man vil skyde en Saadan hel ny Forpligtelse over paa Landkommunerne. Den høitærede Minister har stillet et Forslag til § 64, som jo ikke alene gaar ud paa, ligesom Vædringsforslag til § 61, at etablere et nyt Fællesskab mellem Byer og Landkredse i samme Amt, men som ogsaa gaar ud paa at forandre det ved anden Behandling Vedtagne med Henhyn til § 64 paa et andet ikke uvæsentligt Punkt. Efter den høitærede Ministers Vædringsforslag under Nr. 11 vilde ikke alene Udgifterne til de Sindsyge paa Sindsygeanstalterne blive en fælles Udgift for Byerne og Landet, men Byerne og Landet i Forening vilde ogsaa komme til at udvæde hele Udgiften til enhver Sindsyge, som anbringes paa en Sindsygeanstalt, medens derimod Paragrafen, som den lyder nu, kun forpligter Amtskommunen til at bære den fulde Udgift i det første Aar og senere den halve Udgift, og kun ligeoverfor den offentlige Sikkerhed farlige Sindsyge forpligter den til vedvarende at bære den fulde Udgift. Jeg tror, at det er nødvendigt at gjøre særlig opmærksom paa, at der altsaa i Vædringsforslaget Nr. 11 er sammenfattet to forskjellige og væsentlige Forandringer i det, der blev vedtaget ved 2den Behandling. Alene Etableringen af Fællesskabet mellem By- og Landkommuner vilde jo for mig være Grund nok til at stemme mod Vædringsforslaget, men selv om disse to særskilte Forslag, der ligge i Nr. 11, vare sondrede fra hinanden, vilde jeg dog være nødt til at stemme mod hvert for sig. (Indenrigsministeren: De ere sondrede.) Den høitærede Minister siger, at de ere sondrede, men det ere de ikke ganske; kun gjennem det særskilte Vædringsforslag, som er stillet af den høitærede Justitsminister, er Spørgsmaalet om Udfættelsen af Forskjellen mellem de for den offentlige Sikkerhed Farlige og Ikkefarlige særligt fremdraget. Det forekommer mig, som jeg allerede har anført ved Sagens 2den Behandling, at dersom man vil aabne Kommunerne Afgang til eller rettere give dem en Ret til at faae alle den Slags Syge, der behandles i Sindsygeanstalter, forpleiede uden nogen Udgift for Kommunerne, saa vil Konkurrencen om Pladserne i Sindsygeanstalterne blive saa forfærdelig stor, at vi meget snart vilde befinde os i den Nødvendighed at maatte udvide vor Sindsygeanstalter eller, dersom man ikke vil gjøre det, vil Valget mellem, hvem man skal modtage og hvem afvise, blive vanskeligere, end at det rettelig vil kunne foretages; det vil da komme til at bero enten paa Tilfældighed eller paa Gunst, om en Kommune kan faae sine Sindsyge ind paa Anstalten. Naar de at faae dem derind, ere de fuldstændig fri for Udgifter med dem, og naar de det ikke, have de Udgifter deraf. Jeg tror derfor, at den Bestem-